

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 520 korona.
 Fél évre 260 korona.
 Negyed évre 130 korona.

Egyes szám ára:
10 korona.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:
 ARANY JÁNOS-UTCA 47.
 Hirdetéseket jutányosan vesz fel a kiadóhivatal.

Ugy vágyom látni . . .

Ugy vágyom látni — vágyom azt a várost,
 Ahol születtem szenvedésre én.
 Ugy vágyom járni az utcát, a sároston,
 E bus napoknak fájó idején.
 Ha rá gondolok, csupa vágy a lelkem,
 Ott lenni a fehér házak között,
 Ahol először örömmel lettem;
 És először szemembe könny szökött.

Ugy vágyom látni — vágyom azt a várost,
 Ahol leéltem gyermek éveim.
 Ugy vágyom tudni, van-e aki jár most
 Nadlovagolva puszta térein?
 Csinálnak-e mint régen bodza puskát
 És fűzfásipot ott a gyermekek?
 Kiviraja-e még a tarisznya jussát,
 Ha az utcán összeverekszenek?

Ugy vágyom látni — vágyom azt a várost,
 Ahol szőttem sok szép reményeket.
 Vágyom a rónát, azt a délibábot,
 Hol messziről a torony integet.
 Egy rövid percre tudom visszahívnom,
 — Ha ott lehetnék — a szép álmokat.
 A boldogságtól a szemem kisírnám,
 Mig rám borulna hajnal s alkonyat.

Ugy vágyom látni — vágyom azt a várost,
 Ahol me csendült az első dalom.
 Ugy vágyom látni a temetőt, a gyászost,
 Hol fájó emlék egy bus sirhalom.
 S gondolván most is ott a sirhalomra,
 Könnyel telik meg mind a két szemem.
 Könnyem — óh hányszor fuladt a dalomba
 Amaz első dal óta énnékem!

Ugy vágyom látni — vágyom azt a várost,
 Ahol eng met minden érdekel.
 Ugy vágyom járni az utcát, a sároston,
 Hogy azon a templomba menjek el.
 Ha rá gondolok, csupa vágy a lelkem,
 Lassan fejemre tapasztom kezem,
 Es vágyaimra nincsen mit felelnem.
 S óhajtozom csak . . . aztán könnyezem.

BARCSA MIHÁLY.

A VADÁSZ ÖRÖME.

— Olyan meglegedetten néz ön ki a vadászat után, pedig még egy nyulat sem lőtt?

— De emberélet sem nyomja a lelkemet!

BESZERZÉSI SEGÉLY.

— Megkaptad a beszerzési segélyt?

— Meg.

— És mit szereztél be?

— Egy gyomorhurutot.

BESZÁLLÁSOLÁSKOR.

— Ej-haj, Lidi! Jól élhetsz, hogy így le vagy soványodva!

Kedves Borsszem Jankó!

A háboru alatt jól meggazdagodott két vidéki ur Budapestre jött mulatni feleségétől. Miután végigélveztek mindent, az asszonyok kíváncsiak voltak az ugynevezett éjjeli életre. El is mentek egy híres mulatóhelyre. Mikor az egyik asszonyon már erősen mutatkozott a pezsgő hatása, összeszedelőzködtek, hogy hazamenjenek. A becsipett asszonyka, mielőtt a kocsiba szállt volna, hirtelen rosszul lett. A férje be akarta segíteni a kocsiba, de a kocsis bizalmaskodva szólt oda:

— Ugyan hagyja, nagyságos ur azt a részeg disznót. Kap odabent szebbet is, józanabbat is.

A mulaccság végi.

Hogy a rendérekvel is okoskótónk, hát még azok bekisértek egy nagy fene épületbe.

Reggel osztég felvittek egy tiszt ur elejbe, oszt az meg elkezte firtatnyi, hogy mijé vagyónk bekaszlizval.

— Az igazságé, tisztótt tiszt ur, — mondok.

— Nos — aszongya — maj kiviláglik. Hát csak mongya el — má mind a rendér, aki bekisirt — az esetet.

Ammeg elmonta, ahogy vót, hogy mink vettünk egy ablakot — de ugy monta, hoccsak nézni vettük.

— Örökbe vettük — mondom.

— Ne bomollyon ked — kajátott rám a tiszt ur — csak nem hiheti, hogy egy kétszáz pengős ablakot a ked szép szemijé odad valaki öt pengőbe.

— Má pegy az alku ugy vót, igaz-e sógor, igaz-e Tukarcs?

— Bijon — monták.

— Hát ha ugy vót, avagy ily vót, ketek fizetnek az ablaké kétszáz pengőt, az eseté pegy száz-száz pengőt, avagy ülnek ketek tiz-tiz napot, deja 200 pengőt azé meffizettyik.

— Mennyugszonak ketek, avagy felelkeznek? — kérdezte a tiszt ur.

— Lelylebbezónk inkább, kérjük alásan — mondok — mer máu ugy is sok a storóf.

— Hát akkor fizessenek.

Oszt fizettünk, de a Tukarcs részit nem fizettük, hát a Tukarcsnak ott kellett vóna ragadnyi.

De elkezdett orditanyi, hogy őt ne hagyjuk csufba, mer akkor meg ő mongya el a pestyi eseteinket a faluba, otthon, oszt akkor meg mink leszönk csufba.

Hát oszt mégis kifizettük, de mése eresztettük el, ha a tiszt ur neki ment a falnak, oszt csengett a fal, osztég a falnak beszét, hogy ismer-e az bennönköt?

Maj hanyatt estünk, mikor egy üdő muva csak messzólal a fal oszt aszongya, hogy máu sok baj vót velünk, meg hogy strófot is kaptunk.

— No — aszongya a sógor — ese lehet istenes dolog — oszt hányta magára a keresztet, akar csak egy muszka.

— Hát barátaim — mont a tiszt ur — ketek nem mehetnek csak ugy haza, hanem colon tolva.

— Hogy kérem? Colon tolva? — kérdeztem — Pegy mink vasuton szcretttünk vóna haza kerulni.

— No, iszen ugyis azon mennek — felelte az ur — de zsupon, mer má sok galibát csináltak Pesten.

Oszt elszették a pézönköt, oszt rittyig zsupon küttek haza.

Ilyen csufu értök haza, vagyis az állomásra Pestrü.

Dejazé a sok eset megérte a hótt reffert.

A VILLANYOSON.

Kalauz: Nem hallottak, hogy hátul kell felszállni?!

Paraszt: Már hogyan tudjam én, hol van a kocsi hátulja, mikor még ló sincs befogva?

Hirdetmény.

Kitünő üzletemhez pénzes társat keresek. Szakértelem nem szükséges. Ajánlatokat e lap kiadóhivatala továbbít.

Csirkefogó.

Király balzsam

csusz és köszvény ellen, ugyszintén **Fáyarokré**m és **Fáyszappan** békebeli minőségben, valamint **Hajdusági sajuszpedrő** fehér, barna és fekete színben kapható a készítő

GRÓSZ NAGY FERENC

„Aranyegyszarvu
gyógyszertárában“
(Szinház mellett).

A színházban.

Selymek suhognak,
... Pihegnek a keblek ...
Rőt színben ég a bomlott esti
láz ...
Halk suttogás a
Piros páholyokban:
Ma „Ó” játszik hát szünytelt a
ház!

Az öltözőben nagy a készülődés
A percet várják ... most! a láz
susog ...
A primadonna nagyon szépen
játszik
És nemákká válnak a széksorok.

Szép volt ... a szívek lázban
izznak, égnek,
Sirás, nevetés a lányok ajakán
A frakkok alatt, nagy fiatal
vágyak ...
A játék után ... a színház után!
ifj. Radványi Sándor.

Ballerinák maguk között.

— Kricsi báró szerelmet vallott!
Azt hiszem, meg fogom hallgatni.
Ugy beszélnek, ezrei vannak.
— Adósságban — vagy vagyonban?

MI AZ?

— Kis fiam, a hus olcsóbb lett,
ma hust eszünk!
— Mama, mi az a hus?

SZERENCSE

A SZERENCSETLENSÉGBEN.

Magduska: Mama, mama! Amig
oda voltál, a szobaleány eltörte a
vázát, ami a zongorán állott!

Mama: Hála! Istennek! Elsején
kitelik a hónapja és ugyse tudtuk
volna kifizetni..

EGYÉNI FELFOGÁS.

— Te is olyan nagyon sze-
retsz biciklizni?
— Igen is, — de sokkal
jobban szeretem a malacpecse-
nyét karcossal!

DUPLA SZERENCSE.

Kántor uram, az anyósa temet-
séről hazatérve, megkapja az érte-
sítést, hogy megnyerte az osztály-
sorsjegyek főnyereményét: „Lám,
lám — mindig mondtam a sze-
rencse párosan jelentkezik“.

CSALÁDI JELENET.

— Papuskám, papukkám, jer
hamar, a mama rosszul van!

— Nyomd csak fiaeskám ezt a
száz koronást a kezébe, rögtön
jobban lesz.

— (Kis idő múlva visszatérve)
A mama azt mondta, hogy őt még
még hiányzik.

Mihalovits Jenő

GYÓGYSZERTÁRA ÉS
GYÓGYSZERÉSZETI
MŰLABORATORIUMA
A „KIGYO”-HOZ.

DEBRECEN, PIAC-U.
33. SZÁM ALATT.

Avárosházzal szemben.

Különleges gyógy-
szerekben nagy
választék.

MAJD SEGIT NEKI.

— Doktor bácsi! — Dok-
tor bácsi! Sessen kérem, a
papa meg akar halni!

Orvos: Jövök már kisfiam
— majd segít nekik.

Térj vissza hozzám!

J. J.-hez.

Ha nyársüvítő őszi éjszakán
Eszedbe jutnék nőtalan
Akkor ne átkozz engemet,
Hanem tagadd le, hogy szeret-
telek.

Azt is tagadd le, hogy ismertél.
valaha

Hogy szerettél te is ...
Mig más nem akadt az utadba..

Aztán szenvedés volt számomra
az élet

Te szerettél mást, én pedig
szenvedtem.

Nem irigylem annak sem a
sorsát

Én is voltam boldog soká,
nagyon soká

Irigyelték tőlem tégedet ...

Én nem irigyeltek

Mástól tégedet ...

Legyen az is boldog soká, mint
én voltam

Szeressen úgy, mint én szeret-
telek,

Legyen még boldogabb, a szíve
nefájjon

De el ne felejtse soha tégedet,
De ha meguntad, azt is ...

Gyere vissza hozzám

Én szeretni foglak, mint valaha...

„Ermi“.

Agazdag koldusok

Tegnap este séta közben az egyik utcasarkon reszkető kezű vak ember nyugtatta felém érdeklően kezét. Megsajnáltam és néhány fillért illetve koronát adtam neki. Amint belegyömöszölte a zsebébe, véletlenül egy kis papírlapot ejtett ki, melyet diszkrétan felvettem s a legközelebbi utcasarkon elolvastam. Gépírásos meghívó volt, melyen a következő állott:

Tisztelt Tagtárs!

Felkérjük, hogy f. hó 20-án, éjjelel 12 órakor „Angyal földön“ Samu bácsi vendéglőjében tartandó nagy gyűlésünkön okvetlenül megjelenni sziveskedjék.

Szívélves üdvözlettel:

A Budapesti Uri Koldusok
Egvesülete.

Mint jó riporter elhatároztam, hogy ábruhában megjelenek az összejövetelel s a lefolyt eseményekről hü tudósítást írok. Haza rohantam s a viceházmestertől elkértem legrosszabb munkaruháját aztán álszakállt és bajuszt ragasztottam és loholtam a jelzett helyre. A meghívó felmutatása után egy nagy terembe vezettek, hol legnagyobb csodálkozásomra már ott találtam az én vak koldusomat, amint mosolygós képpel ép a „Mátvász Diák“ legújabb számát olvassza. Az utánam jövő nyomorék koldusok amint belétek az ajtón, egyszerre egészségesek lettek. A vak koldus a szemét, a sánta táncos kerékedett, a pupos lerakta pupiát s a néma hangosan vitatkozni kezdett.

Mikor mindnyájan együtt voltunk, az elnök egy asztalra tett horodóra ült s egy rossz szemetescsengőt megrázva, megnyitotta az ülést. Először üdvözölte a jelenlévőket, aztán beszélni kezdett:

— „Tisztelt tagtársak! Bizonyos momentumok arra kényszerítettek bennünket, hogy sürgősen nagygyűlést hívjunk egybe. Röviden, arról van szó, hogy szemtelen, nyomorék valódi koldusok furakodnak közénk és szálnalmas külsejükkel veszélyez-

tetik pozíciókat. Eddig némán turtük szemtelenségüket, de most már vége türelmünknek. (Ugy van! Le velük!) Ma már ott tartunk, hogy alig tudjuk megszerezni a mindennapi csirkecombunkat. A szó szoros értelmében nélkülözünk!“

Óriási lárma tört ki e szavakra. Mindenki panaszkodni, kiabálni kezdett:

— Kénytelen voltam öt házam közül egyet eladni, hogy ne szenvedjek hiányt.

— Az én feleségem az idén csak Siófokra mehetett nyaralni!

— Az autómát nem bírom megjavítani!

— Tavaly óta nem csináltattam új szmokingot!

Az elnök megrázta a csengőt. Mikor elült a zaj, folytatta beszédét.

— „Tisztelt tagtársak! Határozzuk el, hogy memorandumot küldünk a Népjóléti Miniszter Ur Öexellentíájának, melyben a következőket kérjük. (Nem kérjük! Követeljük!)

Először: Egy sarkon egy koldusnál több nem lehet. S ezek mi leszünk. (Éljen!)

Másodszor: Ezentul tiz koronánál kisebb könyöradományt nem fogadunk el. (Ugy van!)

Harmadszor: Aki tényleg oly koldus, hogy még egy háza sincs Erzsébeten, az menjen falura gyűjteni s ne rontsa az üzletünket. (Helyes!)

Ha ezen követelésünknek nem lesz eredménye, akkor magunk vesszük kezünkbe az ügyet s kiverjük Pestről a sok koldus fajzatot.

Ekkor felébredt bennem az ember-szeretetet s közbe szóltam:

— Uraim, egyezzünk meg abban,

Paplan-varrodámba

uj fehér vatta érkezett.
Selyem, glott, kasmír
paplanok kaphatók és
megrendelhetők. Pehely
és gyapju paplanokat ké-
szíték. Alakítok, frissíték.

Ócska vattát, paplanokat veszek.
DEBRÉZENI LAJOS Kossuth-utca 11. sz.

hogy egyik sarkon mi, a másik sarkon valódi koldusok legyenek.

Ismét óriási zaj tört ki:

— Nem egyezkedünk!

— Le vele!

— Áruló!

Az elnök csengetett s először a szemüvegét, aztán a kérdést tette fel:

— Ki volt az indítványozó?

— Nem ismerjük! — zúgták kórusban.

— Lássuk, lássuk! — ordítottak s az emelvény elé tiszgáltak.

Az elnök felkelt s menydörgő hangon kérdezte:

— Kicsoda maga? Hogy került ide?!

— Én... én... — hebegtem.

— Hol a standja? Mióta koldus?

— Amióta élek. A standom pedig változó.

— Hisz' akkor maga egy közönséges kéregető! Hogy mert közénk tolakodni?

— Itt van a meghívóm — mentegetőztem.

— Jogtalanul szerezte!

— Meg kell verni!

— Ki kell dojni!

— Üssük le a derekát!

Öklök, mankók, székek emelkedtek felém. Menekülni akartam. Elállták az ajtót. Az ablakhoz rohantam. Jöttek utánam. Erre hősiesen kiugrottam. Egy pocsolyába estem. Kivickéltem belőle és futottam amerre láttam. De oly sötét volt, hogy semmit sem láttam s csak hajnal felé tudtam hazafelé irányítani szekere rudját. Otthon, háziasszonyomtól egy csésze forró teát s száraz ruhát, az önkénytelen fürdőtől pedig alapos náthát kaptam. De nem baj, fő, hogy lelepleztem ezt a gyűlésvész hadat.

Pár nap múlva ép a „Paradicsom“ Hotel foyerjában tartózkodtam, mikor feltűnt, hogy csupa elegáns, szalonruhába öltözött ur fordul be az ajtón. Megkérdeztem a portást, hogy kik ezek az urak?

— Duszgazdag tókepenzesek és magánzók — felelte. — Nagyon fi-

nomuri nép. Csak délutánonként járnak ide a hangversenyre.

Hirtelen ismerős hang ütötte meg a fületem. Hátra fordultam. Az Uri Koldusok elnökét ismertem fel, a mint egy kollégájával beszélgetett. Most már tudom, hogy kik ezek az urak!

Ezután 20 filléرنél többet nem adok koldusnak. Ha elfogadja, megduplázom, mert „valódi“, de ha nem, biztos, hogy „hamisitvány“ s biztosnak adom át, hogy százszoros forgalmi adót vessenek ki piszkos üzleti haszna után.

Csupkó Lajos.

Emlék a multból.

Ha eszembe jut a mult
Sokszor elmerengek.
Eszembe jutnak a boldog napok
Mik lassan mind a multba mentek.

Fiatalság, duhaj jókedv
Mar a praža cu
Leány, ki megszökött
Az első csók után.

Egy asszony ki vakon szeretett,
De azért imádságos tiszta...
Egy asszony, ki ifju vérem
Utolsó csepijét is kiitta.

Aztán két kis csacsogó gyermek.
— A szavukat sose érthettem,
De a szemükből kisugárzott
Az én kopot téletem.

Ez az mind, mind a multó.
S nekem nem maradt belőle semmi-
sem.

Csak egy dal, mit el nem lophat
Soha senkisé.

ROHÁCS JÓZSEF.

KONCZ

FEST ÉS

TISZTIT

Péterfia-u. 30. Arany János-u. 10.

mindennemű ruhát
kifogástalanul

Faragó József urnak a „Chicagói Hirlap“ szerkesztője

CHICAGÓ.

Kedves Barátom!

Most, hogy ez a Mussolini Európa, Ázsia és Debrecen egész érdeklődésének középpontja lett, többek között én is irok a legújabb „izmus“ról a fascizmusról. Magáról a fascizmus lényegéről ugyan fogalmam sincsen, de azért irok róla. Csak úgy, a divat miatt! Nálunk ugyanis az emberek olyasmiről szoktak leginkább írni, amihez legkevésbé értenek. Miért legyek én hát kivétel?

Tudnod kell, hogy itt nálunk Magyarországon és különösen itt a magyar Ázsiában Debrecenben inkább cinizmus van, mint fascizmus.

Boszorkányok és magyar Mussolinik pedig nincsenek.

Hanem fascisták azért akadnak. A debreceni fascisták feje minden jel szerint Bugyi Sándor talyigás a löcsésel, meg a fekete inggel, ki a lu viginél a leghatározottabban kijelentette, hogy: „Nem is igazi alkoholista az, aki nem fascista.“ E történelmi jelentőségű mondat elhangzása után csakhamar megalakult a Debreceni fascisták Ébredő csoportja, melynek első ténykedése az volt, hogy P. Nagy Zoltánt a zene-iskola igazgatójának választotta, a belügyminiszterrel egyetértőleg.

Egyebet egyelőre a fascizmusról nem is igen tudok, kicsit szégyelem ugyan magamat, mert csak annyi fáradságomba került volna, hogy a mosónékat kikérdezzem egy kissé Mussolini és Friedrich felől. Gondolom ő a legilletékesebb faktor a fekete ingeket illetőleg.

Arra gondolok, vajjon mi történne, ha mondjuk kimosnák a Mussolini ingét?

Vagy, ha kifordítaná? És ha ez az ing-forgatás divatba jönne nálunk is? A köpönyeg-forgatás már amúgy is ősrégi és úgy elterjedt, mint a — versírás.

De így novemberben inkább szeretem figyelni a politikai divat helyett a felhők fáradt suhanását, virág fonyadását, fű hervadását, sápadt asszonyok barna, mély szemét.

Tegnap sokáig néztem a debreceni fascisták röplő csoportját.

Fekete varjak libegtek lomha szárnycsapással. Leültek a csonkateplomban álmossal. Bóbiskolva bámultak le a Piac utca sivar köveire, ahol a szél bus bucsukeringőt jät-

szott az ezüstporos, tébécés levelcsomokkal.

Egy lány atment az úton. Bódító parfüm lengett utána sokáig. Kis babát vittek fehér, halottas-kocsin. Mint lélekharang alkonyatkor a temetőn, csilingelt a villamos. Két kis kacér lány felkacagott élesen és bántón. Tetován mentek tovább, összebujva. Egy lámpa lángja gyult fel haloványan valahol a Gambrinus előtt. Aztan egy másik és egy harmadik. Közlebb vagy távol. Es az este, a fekete fascista, halkán lépett rá a Piac utca kopogó kövére.

Csak most látom, hogy a fascizmusról voltaképpen nem is írtam még édes Barátom!

De édes mindnyájunk szerelme, halk őszi esték öleiben, kit is érdekelne Mussolini?

Kis, furcsa vers fölé hajolni jó most.

Felidobni száz színes szót, hogy csengve vissza hulljon. Mint a zsonglőr káprázatosan dobálni őket össze.

S ki lábujjhegyen jár szobákon át, elmondani az aranyhaju csöndnek az új mesét. Kék füstjét geszvíni, kis cigarettának, mit a kedves lány küldött délután és hallgatni testtelen... távol valahol, hogy fujja a szél aranyos fuvoláját.

Névtelen ember.

Uj gazdagéknál.

Vendég: Milyen szépek ezek a szobrocskák a zongorán! Verdi, Mozart, Schubert, Beethoven...

Háziasszony: Igen. Mindig nagyon szerettem a komtoáristákat!

SZIREK ANDRAS

elsőrendű uri- és egyenruha szabósa
angolgyapjuszövetek iskolai és egyenruházati sapkákra stára

Szent Anna-utca 1. szám

Telefon szám 509.

Minden jókedvű ember
terjeszti a „Villám“-ot.

Idős Bugyi Sándor pajkos története.

Írta: ifj. Széll István.

Máma reggel ahogy felkelek, oszt ki akarok nízni a luho, hát a vin hógy asse mongya, hogy hát mit álmodott kelmed, hanem vágott ojan egy fertelmes pofát rám, hogy a kutya is megveszett vóna tüle.

Mi jött mán hozzád mesmeg? — mondok.

Ne pofázik kelmed aszongya, mer hozzá vágom eztet a mangurló fát aszongya.

Vajj szint asszon mondok, mer véled valami törtint mondok.

Hát az Orbán Jóska felesigivel mi van aszongya. Tudok mindent aszongya, aztat is tudom aszongya, hogy Orbán Jóska proklamálta kelmedet aszongya, mer a felesige körül megtaposta kelmed a földet aszongya.

Ahán mondok, hát így áll a bál? Hát jól van mondok, vedd értelemre a szót Sári mondok, oszt hát meglásd, hogy az Orbán Jóskát összeapritom mondok.

Elébb odahajit a kelmednek aszongya, mer annak tanító jánya van mán aszongya, oszt palérozott ember aszongya.

Beszijj a pékkel mondok, oszt mentem az istállóba, mer a Csintalan ekkeveset kehelt vót a napokban, oszt maródiba tettem egy pár napig. Hát hálá legyik az Istennek elig szipen megjavult, mer ekkis abarkot is attam vót néki, meg hogy a ripájir halálbul esdekel, hát aztat is vettem néki egy mázsányit. Rud közé fogtam oszt, oszt, hogy ez a disztó vin hógy kiszakarva elkezmásította vót a tejet, hát ekkis füstölt ódlast kávéztam kivitelesen, aut oszt Erzsi já-

nyom kaput nyitott, oszt mentem a párbaj se-
gidekir.

Elüljáróba a tokmányóru Balajti sógort ke-
restem vót fel. Vállalta a eseminyt lilekbül, oszt
minek előtte megtörtinne a párbaj aszongya ta-
nácsot kirnél Vetéssy urtul a szappangyárbul
aszongya, mer az az ur aszongya elsőrendü
kardforgató aszongya.

Mondasz valamit sógor mondok. Mán me-
gyek is Vetéssy ténsuramho mondok. Vigig ha-
jitottam oszt a Csintalanon, oszt meg se álltunk
a szappangyárig.

Lelketeljessigivel fogadott a Vetéssy tekin-
tetes ur.

— Mi jóval szógájjunk szeretett édes öre-
gem? — aszongya.

Párbaj eseményem van ténsuram mondok,
oszt a tokmányóru Balajti sógor szavára vótam
bátor tiszteletemet tenni abba az arányba mon-
dok, hogy tesszen éngem megtanítani egy pár
párbajfogásra aláson kirem mondok.

Érte maszongya, oszt kisz örömmel meg-
cselekegyük aszongya. Hát kelmednek jó lesz
az a seprünyél aszongya. Fogja marikra kend
aszongya, nékem meg aszongya alkalmas lesz
ez a rolóhuzó aszongya. Na most ide hallgassik
kend aszongya. Bemutatom most aszongya kel-
mednek a fejevágást aszongya, oszt még ki se
monta jóformán a szót, ugy homlokesonton cser-
ditett az Istenjankóját neki, hogy első minitum-
ra se köpni, se nyelni nem tudtam.

Hát ténsuram mondok, ekkeveset moderálhat-
ná magát mondok, mer ez az ütis ekkiesit-pő-
työgösen esett mondok.

Na a jövő héten elbeszilem oszt a párbaj
lekkit.

(Folytatása a jövő számban.)

Sirató.

Éneklik a hentések és mészárosok.

Jaj micsoda vész fenyeget,
Nem is, nem is minket.
A mi kedves, a mi édes
Drága vevőinket!
Azt mondják, hogy le fog szállni
A hus, a zsir ára.
Ugyan ki lesz a fogyasztó,
Aki ezt kiállja?
Uram fia, mi lesz vele,
Hogy mulik el így a tele?
Mája, lépe' gyomra, bele!
Bele pusztul, bizton bele!
Szívünk ezért bus:
Siratjuk a közönséget:
Olcsóbb lett a hus...

Régi dollog, hogy az ember
A szokásnak rabja.
Vége, vége, ha szokását
Abba kell hogy hagyja.
Hus árához, zsir árához
Rászoktattuk népünk,
Beteg lesz, ha kevesebbet
Kell fizetni nekünk.
Olcsóbb lesz a szafaládé,
Mint a habos csokoládé,
Olcsó husnak hig a leve,
Még higabb lesz, mint eleve!
Sir a lelkünk, sir,
Siratjuk a közönséget:
Olcsóbb lesz a zsir!

KALAPOK

térfiaknak velour
és filzből
FRANKEDÉNÉL
megyeház mellett.

„Meteor” mozi.
Bocskai-tér 10.

Vasárnap, november hó 19-én:

**Nem mind vér,
ami piros!**

5 felvonásban.

Tragédia! Henny Por-
tennel 4 felv.

Előadások kezdete: d. u. 3., 5., 7. és 9
órákor. — Jegyelővétel d. e. 10 órákor —

Az elemi iskolából.

A tanító szigorúan meghagyja a nebulóknak, hogy holnap senki se hiányozzék, mert a tanfelügyelő ur meglátogatja az intézetet.

Feláll a kis Kohn Náci.

— Kérem szépen tanító ur, én holnap nem jöhetek, mert lakodalom lesz nálunk, a nővérem megy férjhez.

— No és mi dolgod neked a lakodalmon?

— Mig az egéd tart, arra az időre el kell vinnem a nővérem kis fiát a ligetbe, hogy a vendégek ne lásság meg.

Amióta magát látom.

Amióta magát láttam nyugtom soha sincsen.

Éjjel-nappal rá gondolok érte ég a szívem.

Napközben én mindenütt csak magát látom.

Éjjel is ha fölbredek magát szőlítgatom,

Ugy szeretném birni magát, magaménak látni.

A piciny kis rózsás ajkát mindig csak csókolni.

Gyönyörű két szép kék szeme lenne oltánképem.

Odajárnék imádkozni, reggel, este szépen

Vagy talán még nem is birnám ki e boldogsgot.

Ennél szebbnek nem képzelem el a a menországot.

ERDŐS JÓZSEF.

A LEGKIADÓSABB VETÉS.

— Melyik az a vetés, melynek nem ártott a sok eső?

— A költségvetés! Az egyre jobban növekszik.

NAGY KÜLÖNBESÉG.

— A magyar szakácsok kitétek magukért. A prágai versenyen mind a négy magyar versenyző díjat nyert.

— Ez szép dolog! Bezzeg amit a cseh szakácsok főznek nekünk, az mindig nagyon megfekszi a gyomrunkat.

A LEGSZÁNANDÓBB ÁLDOZAT.

— Micsoda drága női divat van mostanában. Csupa szörme, csupa prém mindenütt. Nagyon sajnálom, szegény állatokat, akiket ezért megnyuznak.

— Én is de különösen egyet.

És pedig?

— A férjet.

Minden hölgyet érdekel a **Legujabb Divat és Record** (őszi és téli száma, bolti ára K 80.—. 1/4 évi előfizetés K 260.— bérmentes szállítással.) **divatlap**, mely hozza a **legujabb divat** kreatioit, minden izlést kielégít. — **Szabásminták** bármely **rajz után** megrendelhetők a kiadóhivatalban. **Mutatványszámot 30 K** előzetes beküldése ellenében **küld: Mátvány Gusztáv, Budapest, IV., Károly-körút 8., III. emelet.**

Kalapok tisztítását,
vasalását és javítását
elvállalom. — Használt
kalapokból újakat
::: készítek. :::

Beliczay
kalapos, Piac-u 38.
a fő-posta mellett.

Felelős szerkesztő: SZIKRA.

KORZÓN.

Manci: Mért nézel mindig hátra
hogy nem kísé-re valaki?

Ella: Mért nézek hátra? Mert a
mai lánynak előrelátónak kell
lenni.

Nyomatott a Debreceni Újság nyomdájában.